

Савицька Вікторія Василівна

провідний науковий співробітник

кандидат педагогічних наук, старший викладач

кафедра освітології і педагогіки

Західноукраїнський національний університет, м. Тернопіль, Україна

Savitska.Vika@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0002-9438-1734>

СПЕЦИФІКА ПЕДАГОГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ЦИФРОВОМУ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНОМУ СЕРЕДОВИЩІ (ХАБІ)

Анотація. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю наукового осмислення та вдосконалення моделей педагогічного управління в умовах цифровізації освітньо-культурного простору й поширення хабів як інноваційних середовищ взаємодії, навчання та розвитку. Мета статті: теоретичне обґрунтування специфіки педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному хабі (середовищі), визначенні його структурних складових та управлінських механізмів, що забезпечують ефективну організацію взаємодії в умовах цифрової трансформації. Методи дослідження: критичний аналіз наукових джерел, порівняльний аналіз практик педагогічного управління в цифрових освітніх середовищах та педагогічного моделювання. Педагогічне управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) розглянуто у двох аспектах: як сукупність базових концептів побудови цифрового середовища (ресурси, комунікація, управління) з метою проєктування та реалізації якісного освітньо-культурного процесу; як цілеспрямовано спроєктований гнучкий процес зовнішнього, внутрішнього та взаємного управління суб'єктів освіти, спрямований на діагностику та моніторинг персональних та спільних дій (взаємодій) між користувачами та суб'єктами середовища. Запропоновано основні складові педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) – аксіологічний, інформаційний, організаційний, оцінний.

Ключові слова: педагогічне управління, цифровізація, цифрове середовище, цифрове культурно-освітнє середовище (хаб), складові.

Вступ. Інноваційні можливості, зумовлені цифровими пристроями та технологіями, спричинили появу високотехнологічного цифрового простору, в якому сучасній людині належить навчитися вирішувати широке коло завдань, використовуючи цифрові інструменти та інтелектуальні системи. Для цього необхідні нові знання, інноваційні вміння та компетентності. Сфера освіти покликана гнучко реагувати на нові запити цифрового суспільства та ринку праці, відповідати інноваційним потребам в умовах комплексних викликів.

Цифрова трансформація інтегрує цифрові технології в діяльність різних суспільств, зокрема й в освіту, а цифрові інструменти, платформи та ресурси використовуються з метою покращення навчання та викладання [1]. У контексті освіти цифрова трансформація набуває дедалі більшого значення. Технології стають невід'ємною частиною повсякденного життя людей. Щоб ефективно залучати та готувати студентів до майбутнього, освіта повинна відображати цифрову реальність та адаптуватися до неї.

Протягом останніх кількох десятиліть сфера освіти зазнала двох помітних трансформацій: зміни у взаємодії між суб'єктами та зміни у засобах масової інформації, що використовуються для поширення нової інформації [2]. Нові умови реалізації освіти, широкий спектр цифрових технологій вимагають переосмислення організації освітніх практик. У динамічному ландшафті освіти цифрові освітні середовища суттєво трансформують освітній процес, охоплюючи різні інтерактивні елементи, стаючи джерелом освітньої взаємодії, кожен з яких робить унікальний внесок у процес взаємодії.

Тому важливо усвідомити і навчитися бачити цілісно, як саме у цифровому освітньому середовищі змінюється інформаційний контент, комунікаційні зв'язки та відносини між суб'єктами, характер діяльності суб'єктів взаємодії [3, с.124]. Важливо вміти в нових умовах вивчати *цифрові сліди* діяльності

суб'єктів, «витягувати» з цифрових дій нові знання, що підвищують результативність розв'язуваних професійних педагогічних завдань [4, с.33]. Для цього необхідно вибудовувати та реалізовувати збалансовану систему управління освітньою діяльністю. Педагогічне управління в цифровому освітньому хабі (середовищі) стає просторотвірним компонентом, в межах якого на основі розподілених цифрових освітніх ресурсів та цифрових інструментів середовища з'являється можливість мотивувати, регулювати доступ до контенту, запускати та підтримувати процеси освітньої взаємодії суб'єктів, стимулювати рефлексію, діагностику, взаємне оцінювання.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблематика цифровізації освіти активно досліджується в сучасній науці (С. Муаммар (S. Muammar) та співавтори [1], які також акцентують значущість розвитку цифрової компетентності викладачів у межах рамки DigCompEdu.

Науковцями також: актуалізовано ефективність онлайн-взаємодії студентів (Р. Раббані (R. Rabbany) та співавтори [2]); підкреслено роль якісного цифрового зворотного зв'язку в підвищенні результативності навчання (Н. Ховард (N. Howard)) [3]; акцентовано на використанні аналітики цифрових слідів студентів для вдосконалення освітнього процесу (В. Ляхно) [4]; розкрито стратегії управління змінами в умовах криз і цифрових трансформацій (В. Бліхар та Д. Гурковський) [5]; висвітлено теоретичні засади освітнього менеджменту та відповідальності керівництва (М. Коннолі (M. Connolly) та співавтори) [6]; обґрунтовано роль інтелектуальних систем управління на основі великих даних (С. Фу (C. Fu) та співавтори) [7]; представлено концептуальні підходи до проєктування інформаційно-освітнього середовища (О. Буйницької [8], І. Гевко [9], О. Оверчук [10]); визначено значення цифрових інструментів для персоналізації навчання (М. Багга (M. Bagga) та Л. Аграті (L. Agrati)) [11].

Водночас питання специфіки педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному хабі (середовищі) потребує подальшого теоретичного обґрунтування.

Мета статті: теоретичне обґрунтування специфіки педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному хабі (середовищі), визначення його структурних характеристик, функцій і управлінських механізмів, що забезпечують ефективну організацію взаємодії в умовах цифрової трансформації.

Методи дослідження: критичний аналіз наукових джерел для визначення ступеня розробленості проблеми педагогічного управління; порівняльний аналіз практик педагогічного управління в цифрових освітніх середовищах; педагогічне моделювання, що дало змогу окреслити модель педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі).

Виклад основного матеріалу. В умовах повсюдної цифровізації підкреслюється зв'язок між швидкими соціальними змінами та технологічними інноваціями, оскільки цифровізація поширюється на всі соціальні сфери, майже всі сфери життя зазнають цифрових змін, що свідчить про те, що технології не відокремлені від суспільства. Фактично, цифровізація має величезний вплив на суспільство, сприяючи конвергенції між різними секторами. Таким чином, зв'язок між цифровізацією та соціальною реальністю ґрунтується на взаємності, а це означає, що цифровізацію потрібно розуміти як щось, що не відбувається випадково. Однак існує реальний виклик: як визначити та виміряти цифровізацію та які методи управління необхідно використовувати в умовах цифровізації, тобто в цифрових середовищах.

Методи управління – це засоби реалізації управлінських дій щодо персоналу для досягнення цілей управління виробництвом. Існують адміністративні, економічні, соціологічні та психологічні методи, що відрізняються способами впливу на людей [5]. Методи педагогічного управління – це способи реалізації управлінських впливів на суб'єктів освіти для досягнення цілей управління освітнім процесом. Використання теорії педагогічного управління дає змогу змінити всю парадигму управління в галузі освіти. Однак, наразі не існує єдиного загальноприйнятого визначення поняття педагогічного управління.

Здійснений аналіз наукових праць з проблеми педагогічного управління, засвідчив, що його концептуальні та теоретичні засади почали активно формуватися на початку ХХІ століття на основі реалізації компетентної освітньої парадигми та пошуку ефективних управлінських моделей упровадження інформаційних технологій в освіту. Сучасні дослідження здебільшого зосереджені на прикладних аспектах реалізації управлінських процесів в освіті, що пов'язано з розвитком цифрових освітніх екосистем і поширенням персоналізованих підходів до формування індивідуальних освітніх траєкторій здобувачів освіти.

У науковому дискурсі виокремлюються два взаємопов'язані напрями управління: управління освітньою організацією (*educational management, educational administration*) та управління безпосередньо освітнім процесом (*pedagogical management, classroom management*).

Сучасне розуміння управління освітньою організацією, на думку М. Конноллі (М. Connolly) та співавторів, ґрунтується не лише на ієрархічному впливі керівника, а й на принципах спільної відповідальності та партнерської взаємодії учасників освітнього процесу [6, с.505]. Водночас Ц. Фу (С. Fu) та

співавтори підкреслюють, що в умовах цифровізації особливої актуальності набувають дослідження інтелектуальних технологій як інструментів управління освітніми системами в цифровому середовищі [7]. Однак їхнє використання супроводжується низкою етичних викликів, зокрема пов'язаних зі збором та використанням навчальної аналітики і доступом до персональних даних.

Аналізуючи різні погляди на зміст поняття педагогічного управління, варто умовно виокремити «вузький» та «широкий» підходи до його визначення. У вузькому значенні поняття зводиться безпосередньо до освітньої діяльності. У широкому значенні це поняття розкривається на основі управління функціонуванням та розвитком педагогічних систем. Адаптивність освітніх програм до індивідуальних особливостей користувачів, використання інтерактивних елементів, комп'ютерної графіки, візуалізації освітньої інформації та використання мультимедійних технологій дають шлях до формування якісно нового рівня пізнавальної самостійності. Грамотна інтеграція сучасних інформаційних технологій в освітній процес сприяє економічній ефективності освітніх програм на основі перерозподілу аудиторних годин, що проводяться в традиційних формах (лекції, практичні та лабораторні заняття), на інші форми занять – контактна самостійна робота та просто самостійна робота [8, с.167]. Водночас, ключовою метою змін є підвищення мобільності користувачів, підвищення залученості та зацікавленості без суттєвого зниження якості освіти.

На основі здійсненого аналізу педагогічне управління розглядаємо як цілеспрямовану, змістовно цільсну та інформаційно наповнену, організовану взаємодію суб'єктів освіти.

Сьогодні освіта переважно користується попитом на різноманітні цифрові технології (медіаплатформи, електронні ресурси, програмне забезпечення тощо), які більше орієнтовані на реалізацію освітніх можливостей високого рівня, що забезпечує підвищення ефективності всього освітнього процесу, де в центрі мережевого взаємодії є суб'єкти освіти. Сучасні цифрові технології спрямовані на вирішення основних завдань освіти, які нездійсненні або не можуть бути повністю вирішені за допомогою традиційних освітніх інструментів і технологій. Тобто відзначається перехід освіти від традиційних моделей до інноваційних, цифрових, які реалізуються в *цифровому освітньому середовищі*, які є складниками цифрових екосистем. Сучасні цифрові екосистеми повинні відповідати критеріям доступності, зручності використання та функціональності, щоб забезпечити їхню інклюзивність, практичність та цінність для всіх користувачів, незалежно від їхніх здібностей.

Важливим елементом цифрових екосистем є цифрові середовища та цифрові хаби як інтегровані платформи, які поєднують освітні ресурси, інтерактивні інструменти та розширені функції – персоналізація навчання, автоматизоване оцінювання та співпраця в режимі реального часу, пропонуючи адаптивний та збагачуючий навчальний досвід для користувачів. Цифрові середовища (хаби) є ключовими інструментами для пропонування інноваційного освітнього досвіду в контексті цифрової трансформації освіти.

Цифрові середовища (хаби) зазвичай охоплюють: сучасні та традиційні технології, призначені для задоволення потреби в комунікації між учасниками освітньої діяльності у відкритій моделі неодноразового індивідуального навчання; інформаційні ресурси, реалізовані за допомогою інформаційних технологій (бази даних та знання, електронні навчальні матері-

али, бібліотеки тощо; модернізовані програмні засоби, до яких безпосередньо належать програмні оболонки, електронні засоби комунікації [9, с.49].

У цифрових умовах відбувається розширення змістового поняття «управління». Так, О. Оверчук пропонує розглядати два взаємопов'язані та взаємозалежні аспекти педагогічного управління – власне управління середовищем та управління навчально-пізнавальною діяльністю користувачів [10, с. 106]. Видається доцільним доповнити позицію авторки та виокремити кілька напрямків управлінської діяльності: функціонування та розвиток цифрового середовища, координування дій суб'єктів у середовищі, організація самостійної навчально-пізнавальної діяльності користувачів [11], реалізація комунікаційних зв'язків та взаємодій між суб'єктами, вибудовування ресурсної бази середовища та роботи з ресурсами.

З урахуванням цього, у межах дослідження педагогічне управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) розглядаємо у двох аспектах: як сукупність базових концептів побудови цифрового середовища (ресурси, комунікація, управління) з метою проектування та реалізації якісного освітньо-культурного процесу; як цілеспрямовано спроектованого гнучкого процесу зовнішнього, внутрішнього та взаємного управління суб'єктів освіти, спрямованого на діагностику та моніторинг персональних та спільних дій (взаємодій) між суб'єктами середовища. Тобто педагогічне управління в цифровому освітньому середовищі є процесом створення (за допомогою інструментів середовища, цифрових освітніх ресурсів та мережевої взаємодії) умов для підтримки та супроводу самостійної навчально-пізнавальної діяльності користувачів середовища (хабу) на основі організації різноспрямованих зворотних зв'язків.

Враховуючи розширений контекст розуміння сутності педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі), розглянемо його основні структурні складові (з урахуванням структурних складових діяльності). Першою складовою є аксіологічна складова, яка спрямовується на створення таких умов, які сприяють підвищенню мотивації користувачів цифрового освітньо-культурного середовища (хабу) до самостійної навчальної діяльності, розвитку їхньої активної позиції та вияву ініціативності. Це зумовлює необхідність цілеспрямованого педагогічного проектування електронного освітнього середовища, його наповнення різноманітними ресурсами й ефективними засобами комунікації. Освітній простір має бути зручним, привабливим для користувачів і відповідати особливостям, потребам та звичним моделям поведінки сучасної молоді. Підвищення навчальної мотивації можливе насамперед через персоналізацію освітнього процесу, викорис-

тання різноманітних освітніх технологій і цифрових інструментів навчання, застосування інтерактивних ресурсів із різними способами подання інформації, а також організацію комунікації в різних форматах освітньої взаємодії.

Виокремлення інформаційної складової педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) зумовлено тим, що у цифровому середовищі відсутній безперервний контроль. Тому супровід користувачів вимагає насичення цифрового середовища особливими ресурсами – ресурсами управління. Це інваріантні ресурси навчально-методичного характеру, які вимагають від користувачів зосередженості, концентрації уваги, посидючості та певних зусиль у вивченні та осмисленні їхнього змісту; допомагають у питаннях цілепокладання, планування та організації навчально-пізнавальної діяльності.

Організаційна складова педагогічного управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) основним засобом організації та підтримки самостійної освітньої діяльності визначає зворотний зв'язок. Тут особливої цінності набувають «внутрішні» зворотні зв'язки власне користувачів у процесі самоконтролю та самооцінки, рефлексії, корекції власних дій.

Відсутність у цифровому середовищі безперервного контролю, постійного впливу з боку викладача, актуалізує інші форми контрольно-оцінної діяльності, відображені в оцінній складовій. Фокус зміщується на персоналізовану діагностику, рефлексивну оцінку, безперервний моніторинг за перебігом навчальних дій та поведінки суб'єктів, цифрову інтелектуальну діагностику. У цифровому середовищі зберігаються та накопичуються цифрові сліди діяльності користувачів, які необхідно навчитися «бачити» та аналізувати, на їхній основі вносити своєчасні та обґрунтовані педагогічні корективи.

Висновки. Отже, педагогічне управління в цифровому освітньо-культурному середовищі (хабі) постає як цілеспрямований процес організації взаємодії суб'єктів освіти на основі цифрових ресурсів, комунікацій і зворотних зв'язків, що реалізується через аксіологічну, інформаційну, організаційну та оцінну складові й забезпечує підтримку самостійної навчально-пізнавальної діяльності в умовах цифрової трансформації освіти. Такий підхід передбачає зміщення акцентів управління від безперервного зовнішнього контролю до розвитку саморегуляції, рефлексії та персоналізованої освітньої взаємодії користувачів. Водночас ефективність педагогічного управління визначається здатністю цифрового середовища акумулювати й аналізувати цифрові сліди діяльності суб'єктів для своєчасного коригування освітнього процесу.

Конфлікт інтересів. Автор підтверджує відсутність фінансових, особистих чи інших інтересів, що можуть розглядатися як потенційний конфлікт інтересів щодо публікації цієї статті.

Фінансування. Робота виконана за відсутності фінансової підтримки з боку будь-яких організацій.

Доступність даних. Це теоретичне дослідження не передбачає використання додаткових наборів даних.

Використання штучного інтелекту. Інструменти штучного інтелекту не використовувались при написанні цієї роботи.

Список використаної літератури

1. Muammar S., Hashim K.F., Panthakkan A. Evaluation of digital competence level among educators in UAE higher education institutions using Digital Competence of Educators (DigCompEdu) framework. *Education and Information Technologies*. 2022. Vol.28. P.2485–2508. <https://doi.org/10.1007/s10639-022-11296-x>
2. Rabbany R., Elatia S., Takaffoli M., Zaiane O.R. Collaborative learning of students in online discussion forums: A social network analysis perspective. In A.Peña-Ayala. *Educational Data Mining – Applications and Trends. Studies in Computational Intelligence*. Cham: Springer, 2014. P.1–30. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-02738-8-16>
3. Howard N.R. “How Did I Do?”: Giving learners effective and affective feedback. *Educational Technology Research and Development*. 2021. Vol.69. P.123–126. <https://doi.org/10.1007/s11423-020-09874-2>
4. Ляхно В., Волошин С., Мамченко С., Кулініч О., Касаткін Д. Кластерний аналіз для дослідження цифрових слідів студентів закладів освіти. *Кибербезпека: освіта, наука, техніка*. 2024. Вип.3 (23). С.31–41. <https://doi.org/10.28925/2663-4023.2024.23.3141>
5. Бліхар В., Гурковський Д. Методи управління змінами в освітніх закладах України під час кризи (COVID-19, війна): стратегії адаптації та забезпечення безперервності навчання. *Socio-Economic Relations in the Digital Society*. 2025. Вип.2 (56). С.136–147. <https://doi.org/10.55643/ser.2.56.2025.612>
6. Connolly M., James C., Fertig M. The difference between educational management and educational leadership and the importance of educational responsibility. *Educational Management Administration and Leadership*. 2019. Vol.47 (4). P.504–519. <https://doi.org/10.1177/1741143217745880>
7. Fu C., Jiang H., Chen X. Big data intelligence for smart educational management systems. *Journal of Intelligent and Fuzzy Systems*. 2021. Vol.40 (2). P.2881–2890. <https://doi.org/10.3233/JIFS-189328>
8. Буйницька О.П. Система педагогічного проектування інформаційно-освітнього середовища для здійснення підготовки майбутніх соціальних педагогів: монографія. Київ: Київ. Ун-т ім. Б. Грінченка, 2021. 568 с.
9. Гевко І.В. Цифрові освітні хаби в інформаційно-цифровому освітньому середовищі підготовки майбутніх фахівців готельно-ресторанної справи. *Педагогічний альманах*. 2022. Вип.52. С.45–54. <https://doi.org/10.37915/pa.vi52.394>
10. Оверчук О.О. (2025). Формування управлінських навичок педагогів професійного навчання засобами симуляції в умовах цифрового освітнього середовища. *Інноваційна педагогіка*. 2025. Вип.86 (2). С.103–108. <https://doi.org/10.32782/ip/86.2.19>
11. Bagga M.K., Agrati L.S. Digitalization in education: developing tools for effective learning and personalisation of education. *Frontiers in Education*. 2024. Vol.9. Article 1463596. <https://doi.org/10.3389/feduc.2024.1463596>

References

1. Muammar, S., Hashim, K.F., & Panthakkan, A. (2022). Evaluation of digital competence level among educators in UAE higher education institutions using Digital Competence of Educators (DigCompEdu) framework. *Education and Information Technologies*, 28, 2485–2508. <https://doi.org/10.1007/s10639-022-11296-x>
2. Rabbany, R., Elatia, S., Takaffoli, M., & Zaiane, O.R. (2014). Collaborative learning of students in online discussion forums: A social network analysis perspective. In A.Peña-Ayala. *Educational Data Mining – Applications and Trends. Studies in Computational Intelligence* (pp.1–30). Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-02738-8-16>
3. Howard, N.R. (2021). “How did I do?”: Giving learners effective and affective feedback. *Educational Technology Research and Development*, 69, 123–126. <https://doi.org/10.1007/s11423-020-09874-2>
4. Lakhno, V., Voloshyn, S., Mamchenko, S., Kulinich, O., & Kasatkin, D. (2024). Klasternyi analiz dlia doslidzhennia tsyfrovyykh slidiv studentiv zakladiv osvity [Cluster analysis for studying digital footprints of students in educational institutions]. *Kyberbezpeka: osvita, nauka, tekhnika*, 3 (23), 31–41. <https://doi.org/10.28925/2663-4023.2024.23.3141> [in Ukrainian].
5. Blikhar, V., & Hurkovskiy, D. (2025). Metody upravlinnia zminamy v osvityakh zakladakh Ukrainy pid chas kryzy (COVID-19, viina): stratehii adaptatsii ta zabezpechennia bezperernosti navchannia [Change management methods in Ukrainian educational institutions during crises (COVID-19, war): Adaptation strategies and ensuring continuity of learning]. *Socio-Economic Relations in the Digital Society*, 2 (56), 136–147. <https://doi.org/10.55643/ser.2.56.2025.612> [in Ukrainian].
6. Connolly, M., James, C., & Fertig, M. (2019). The difference between educational management and educational leadership and the importance of educational responsibility. *Educational Management Administration & Leadership*, 47 (4), 504–519. <https://doi.org/10.1177/1741143217745880>
7. Fu, C., Jiang, H., & Chen, X. (2021). Big data intelligence for smart educational management systems. *Journal of Intelligent and Fuzzy Systems*, 40 (2), 2881–2890. <https://doi.org/10.3233/JIFS-189328>
8. Buinytska, O.P. (2021). *Systema pedahohichnoho proiektuvannia informatsiino-osvitnoho seredovyscha dlia zdiisnennia pidhotovky maibutnykh sotsialnykh pedahohiv* [System of pedagogical design of an information-educational environment for training future social educators]. Borys Hrinchenko Kyiv University. [in Ukrainian].
9. Hevko, I.V. (2022). Tsyfrovi osviti khaby v informatsiino-tsyfrovomu osvitnomu seredovyschchi pidhotovky maibutnykh fakhivtsiv hotelno-restoranoi spravy [Digital educational hubs in the information-digital educational environment of training future hospitality specialists]. *Pedahohichnyi almanakh*, 52, 45–54. <https://doi.org/10.37915/pa.vi52.394> [in Ukrainian].
10. Overchuk, O.O. (2025). Formuvannia upravlinskykh navychok pedahohiv profesiinoho navchannia zasobamy symuliatcii v umovakh tsyfrovoho osvitnoho seredovyscha [Formation of managerial skills of vocational education teachers using simulation tools in a digital educational environment]. *Innovatsiina pedahohika*, 86 (2), 103–108. <https://doi.org/10.32782/ip/86.2.19> [in Ukrainian].
11. Bagga, M.K., & Agrati, L.S. (2024). Digitalization in education: Developing tools for effective learning and personalisation of education. *Frontiers in Education*, 9, Article 1463596. <https://doi.org/10.3389/feduc.2024.1463596>

Рукопис надійшов: 03.03.2026

Перше рішення: 03.04.2026

Доопрацьовано (раундів: 1): 10.04.2026

Прийнято до друку: 21.04.2026

Опубліковано онлайн: 30.04.2026

Savitska Viktoriia
Leading Research Fellow
Candidate of Pedagogical Sciences (PhD in Education), Senior Lecturer
Department of Educology and Pedagogy
West Ukrainian National University, Ternopil, Ukraine

SPECIFICS OF PEDAGOGICAL MANAGEMENT IN A DIGITAL EDUCATIONAL AND CULTURAL ENVIRONMENT (HUB)

Abstract. The relevance of the study is determined by the need for scientific understanding and improvement of pedagogical management models in the context of digitalization of the educational and cultural space and the spread of hubs as innovative environments for interaction, learning, and development. The purpose of the article is to theoretically substantiate the specifics of pedagogical management in a digital educational and cultural hub (environment), to determine its structural components and management mechanisms that ensure effective organization of interaction in the context of digital transformation. The research is based on the use of the following methods: critical analysis of scientific sources, comparative analysis of pedagogical management practices in digital educational environments, and pedagogical modelling. Pedagogical management in a digital educational and cultural environment (hub) is considered in two aspects: as a set of basic concepts for building a digital environment (resources, communication, management) to design and implement a high-quality educational and cultural process; as a purposefully designed flexible process of external, internal and mutual management of educational entities, aimed at diagnosing and monitoring personal and joint actions (interactions) between users and entities of the environment. The main components of pedagogical management in a digital educational and cultural environment (hub) are proposed: axiological, informational, organizational, and evaluative. The effectiveness of pedagogical management is determined by the ability of the digital environment to accumulate and analyze digital traces of the activities of subjects for timely adjustment of the educational process.

Keywords: pedagogical management, digitalization, digital environment, digital cultural and educational environment (hub), components.